

”Barnet skal høres” – men hvad nytter det, når ingen vil lytte?

Mit barn protestere, når hun skal i samvær med en far, der først er kommet ind i hendes liv ved 1 ½ års alderen. En far, som på grund af seksuel grænseoverskridende adfærd, jeg efter få måneders bekendtskab er gået fra.

I takt med, at mit barn bliver større og verbalt udvikler sig, kan hun fortælle mere konkret, hvorfor hun protesterer, blandt andet fordi, ”han slår mit hoved”, ”han tager alt sit tøj af”, ”han hopper på min ryg, så jeg får ondt i maven”, ”Han må godt slå mig på sengen, han er sur på dig”. Min datter begynder at blive urenlig under samværet, og kommer hjem med lort smurt ud over numse og skede samt ildrød på huden. Da hun også i vuggestuen fortæller, at han slår hende, og hun derfor ikke vil derhen, mens hun gemmer sig under en dyne, bliver det meldt til politiet, dog ikke af vuggestuen, trods deres skærpet indberetningspligt. Politiet mener, der er noget i sagen, men siger tidligt, at man ikke kan videoafhøre børn under omkring 6 år, for de kan ikke gøre godt nok rede for omstændighederne. Så selvom hun under videoafhøring fortæller ovennævnte, er det ikke godt nok. De besøger min datter og konkluderer det de allerede har konkluderet, nemlig at hun ikke kan videoafhøres, men at der ikke er tvivl om, at hun er intimideret af faren. Men der er ingen ”beviser” i sagen, far kan ikke sigtes og samværet skal genoptages.

Det er rimeligt nok, at manden ikke kan sigtes hvis, der ikke er beviser nok, men er det rimeligt, at barnet skal tvinges til samvær, hvis der er risiko for der overgår hende noget skadende?

Mit barn er så lille, at hun ikke kan forsvare sig, men skal beskyttes, og så er hun åbenbart også for lille til at være dækket ind under retssikkerheden her i landet.

Det hun fortæller vil ingen lytte til og tage ansvar for. Hvad skal vi med indberetningspligt, skærpet indberetningspligt, politianmeldelser, sociale myndigheder, børnesagkyndige undersøgelser osv. når hele systemet er berøringsangst, ansvarsforflygtigende og fuldstændigt opslugt at voksne menneskers ret til små mennesker, uanset hvad de små mennesker måtte sige til det, for det de siger, kan man ikke tage alvorligt, børn finder jo på så meget nonsens de griber ud af den blå luft.

Så kan man jo gøre med de små børn, hvad man vil, så længe man sørger for, at der ikke er vidner, der vil vidne mod en. For store blå og gule mærker og skader skal jo også bevises, og det kan også vise sig svært.

MIT BARN ER RETSLØS!!!

HVEM SKAL BESKYTTE HENDE???

Når incest og voldssager kommer i medierne, sidder befolkningen og forarges over myndighedernes manglende indgriben og forældres manglende indsigt i deres børns signaler. Med denne lov får børnene mundkurv på, den ene forældre håndjern og den anden forældre frit lejde.

Jeg venter ikke på, at mit barn har taget så meget skade, at jeg kan hovere og sige ”Se, hun talte jo sandt”. Hun skal ikke være en af Forældreansvarslovens ofre og prøveklud. Det er mit ansvar overfor hende, at beskytte hende og give hende et trygt og harmonisk barneliv, og jeg agter at lytte til mit barn i stedet for at lade autoritetstroen køre på autopilot. Et barn er ikke afskåret mulighed for at kende sit biologiske ophav, selvom det ikke tvinges til samvær.